

Erik

De kronieken van Graafhuizen 5

Erik

Roger P.M. Cals

Schrijver: Roger P.M. Cals
Coverontwerp: Roger P.M. Cals
ISBN: 9789463185691

© 2018 Roger P.M. Cals

De Kronieken van Graafhuizen:

Een Goddelijke hel
Michael
Maurice, Adel verplicht
Luuk, Star Quality

Verdwaasd loopt Erik door de grote stad. Hij woont nu al enkele weken in London, maar hij is nog steeds niet gewend aan de drukte die in de stad heerst. Alles en iedereen schijnt voorbij te vliegen. Meermaals vraagt hij zich af of hij wel had moeten verhuizen. Maar had hij een keus? Als hij niet was vertrokken uit Nederland was hij gegarandeerd vermoord. Een flauwe glimlach verschijnt op zijn gezicht. Vermoord. En niet omdat hij een of andere crimineel is. Nee. 'Pas toch op!' klinkt opeens een vrolijke Engelse stem. 'Het spijt me.' stamelt hij. Hij kijkt op, recht in het gezicht van een vrolijk meisje. Nou ja, meisje. Ze zal van zijn leeftijd, of een stukje ouder, zijn. Ze kijkt hem geïnteresseerd aan. Erik kucht. 'Ik keek niet uit waar ik liep. Ik was een beetje in gedachten verzonken.' Ze glimlacht. 'Dat hoef je me niet te vertellen.' Even is het stil. Dan: 'Uit welk deel van Engeland kom je? Je hebt een vreemd accent.' Erik grijnst. 'Ik kom niet uit Engeland' 'Oh nee? Uit Amerika?' Erik schudt zijn hoofd. 'Raad nog maar eens.' Normaal is hij niet zo welbespraakt tegen vreemde mensen. Maar zij maakt iets bij hem los. Hij voelt zich op een rare manier op zijn gemak bij haar. Op een soort van broer/zus gerelateerde manier. 'Je komt wel uit een Engelstalig land?' Erik schudt nogmaals zijn hoofd. 'Hoe kun je dan zo goed Engels spreken? Je tweede taal?' 'Nee. Gewoon op school en TV.' Ze denkt na. Dan geeft ze het op. 'Ik weet het niet.' Dan komt er een bus aan. 'Oh, mijn bus. Ik moet gaan.' roept ze nog. Dan stapt ze de bus in. Erik kijkt haar na. Met iets van spijt. Als je al eens alleen in London bent geweest, begrijp je Eriks gevoel. Maar ja. Ze had haar bus te halen. Erik haalt zijn schouders op en loopt verder.

'Maurice? Kun je praten?' 'Erik! Eindelijk! Hoe gaat het met je? Waar ben je?' 'Maurice, kan iemand meeluisteren?' 'Nee. Pap en mam zijn uit. Ik ben alleen in huis.' Opgelucht haalt Erik adem. 'Gelukkig. Ik ben in

London.' 'Geef me alsjeblieft een nummer waar ik je kan bereiken. Voor noodgevallen.' smeekt Maurice. Erik denkt even na. 'Okay. Alleen voor noodgevallen. En zorg dat niemand erachter komt!' Maurice belooft het en Erik geeft het telefoonnummer van zijn prepaid gsm door. 'Bedankt! Maar hoe gaat het verder met je?' 'Wel goed. Ik heb een leuke flat hier.' 'En vrienden?' Erik zucht. 'Zover is het nog niet. Ik woon hier pas een paar weken Maurice. En London is een kille, onpersoonlijke stad.' Ze kletsen nog een tijdje door en nadat Erik de verbinding verbroken heeft voelt hij zich een stuk beter. Een vriendelijke stem kan wonderen verrichten.

De volgende dag besluit Erik om maar weer eens te gaan winkelen. Dat is het enige wat hij heeft gedaan sinds hij in London is. Aangezien hij zich over geld geen zorgen hoeft te maken, blijft er niet veel anders over. Ditmaal bezichtigt hij enkele winkels in een achterafstraatje van London. Als hij in een warenhuis enkele tijdschriften doorbladert, tikt iemand hem op de rug. Verschrikt springt hij op. 'Kalm aan maar.' klinkt een ondeugende stem. Erik kijkt haar verbaasd aan. 'Ik had niet verwacht jou hier te treffen.' Nadenkend staart ze hem een moment aan. Schudt dan haar hoofd om haar gedachten te ordenen. 'Ik ben Janie. Een soort verbastering van Jane. En jij?' 'Ik niet.' grapt Erik. Een glimlach verschijnt op Janies gezicht. 'Heel gevat. Wat is jouw naam, bedoelde ik.' Erik schiet in de lach. 'Ik ben Erik. Erik Timmerman.' 'Erik wat?' 'Timmerman. Waarschijnlijk onuitspreekbaar voor jou. Maar dat maakt niks uit. Mijn achternaam heb je waarschijnlijk niet nodig.' 'Dat klopt.' Ze zucht dramatisch. 'Ik ben al een hele dag aan het lopen. Ik ga iets drinken. Zin om mee te gaan?' Erik knikt. 'Waarom niet? Ik heb niets anders te doen.' 'Nee? Zo'n knappe jongen als jij?' Erik kleurt. 'Ik knap?' Spottend kijkt hij om zich heen. 'Heb

je het wel tegen mij?' Janie schiet in de lach. Dan wordt ze serieus. 'Ja. Ik heb het tegen jou.' Tijdens het lopen zijn ze langs een gezellig cafeetje gekomen en naar binnen gegaan. Een ober komt naar hen toe. 'Wat wil jij drinken?' vraagt Erik. 'Cappuccino' 'Twee cappuccino graag.' De ober knikt en verdwijnt weer. 'Om ons gesprek van gisteren voort te zetten: Uit welk land kom je nou?' Erik grinnikt. 'Heb je er nog over nagedacht?' 'Over nagedacht? Ik wist dat ik je waarschijnlijk nooit meer zou zien, maar ik heb er de hele dag over lopen piekeren! Je bent hier waarschijnlijk op vakantie, niet?' Erik denkt na. Wat moet hij antwoorden? 'Nee. Ik woon hier. Sinds een paar weken.' 'Oh? Waarom ben je verhuisd? Vanwege een baan?' Erik schudt zijn hoofd. 'Nee. Dat ligt nogal gevoelig. En ik heb absoluut geen zin om er in een café over te praten.' Janie haalt haar schouders op. 'Okay. Mij best. Als je me niet in vertrouwen wilt nemen...' 'Janie, dat is het niet. Ik ken je helemaal niet, maar op een vreemde manier voel ik me verbonden met je. Ik weet niet waarom, en het is echt niet op een seksuele manier. Ik heb gewoon zo'n... Ach ik weet niet.' Janie kijkt hem opgewonden aan. 'Dat had ik ook met jou. En ik heb al lang een vriend, dus bij mij is het ook niet daarom te doen.' 'Oh nee? Waarom zei je dan dat ik knap was?' Janie kleurt. 'Gewoon. Omdat het de waarheid is. Je bent knap. Maar ik ben al voorzien.' Erik glimlacht. 'Hou je van hem?' Janie knikt ernstig. 'Heel veel. En jij?' Ze herinnert zich tijdig Eriks gevat antwoord van daarstraks, en voegt snel eraan toe: 'Heb jij een vriendin?' Erik realiseert zich dat de laatste toevoeging er eigenlijk niet bij hoort en glimlacht. 'Nee. Ik heb momenteel niemand.' Janie knikt. 'Waarom niet?' Erik zucht. 'Stel je altijd zoveel vragen?' Janie schiet in de lach. 'Ja. Daar sta ik bekend om. Mijn broer vindt me ook altijd vervelend.' Erik kijkt haar aan. 'Kan ik inkomen.' zegt hij quasi serieus. Janie slaat hem speels tegen zijn schouder. 'Leuk

hoor. Nog zo'n etter. Hoe oud ben je eigenlijk?' '21.' 'Dan ben je net iets ouder als Michael.' 'Michael?' 'Mijn broer. Hij is 20.' Erik knikt. 'Maar uit welk land kom je nou? En geen gevat antwoord meer. Okay?' Erik geeft zich gewonnen. 'Ik kom uit Nederland.' 'Nederland? Daar zijn wij eens op vakantie geweest! In Amsterdam.' Ze spreekt Amsterdam met een sterk Engels accent uit. Meer als Emsterdem. Erik vindt het wel grappig. Zo noemen Engelsen Amsterdam altijd. Maar ja, hij komt niet uit Amsterdam. Was het maar zo! Dan had hij misschien niet zoveel problemen gehad. 'Hallo! Ben je er nog?' Verstoord kijkt hij op. 'Ja. Ik ben er nog.' 'Je leek ontzettend ver weg.' 'Was ik ook.' geeft hij toe. 'Oh? In Nederland?' Erik knikt. 'Maar daar wil ik niet over praten. Oké?' Janie knikt. 'Heb je al vrienden hier?' Erik schudt zijn hoofd. 'Is een beetje moeilijk in zo'n onmenselijke stad als London.' 'Nou, onmenselijk is een groot woord. De mensen zijn hier voornamelijk met zichzelf bezig.' geeft Janie toe. Erik knikt. 'Heb je vanavond iets te doen?' vraagt ze Erik. Die schudt verbaasd zijn hoofd. 'Nee. Hoezo?' 'Heb je zin om bij mij te komen eten? Mijn ouders en broer zullen er ook zijn. Dan leer je in ieder geval wat andere mensen kennen. Misschien klikt het wel tussen jou en Michael. Worden jullie misschien vrienden.' Een glimlach verschijnt op Eriks gezicht. 'Vrienden?' Hij denkt even na. Ach ja. Waarom niet? 'Graag.' zegt hij dan. 'Waar woon je?'

Die avond staat Erik zenuwachtig voor de spiegel. Hij wil zich zo goed mogelijk kleden. Een eerste indruk is ontzettend belangrijk. Eindelijk vindt hij dat hij er wel goed uitziet, en hij trekt de deur achter zich dicht. Ze hadden om zeven uur afgesproken, en het is inmiddels halfzeven geweest. Hij weet niet precies waar Janie woont, maar ze heeft hem een briefje gegeven met de route erop uitgestippeld. Tot zijn verbazing vindt hij het

adres redelijk snel. Om vijf minuten voor zeven belt hij, met een grote bos bloemen en een fles wijn in zijn handen, aan. Janie opent de deur, en kijkt hem verrukt aan. 'Voor mij?' vraagt ze verlegen. Ze kijkt naar de bos bloemen. Erik knikt en duwt de bloemen in haar handen. Dankbaar neemt ze ze aan en trekt Erik naar binnen. Die trekt zijn jas uit en volgt Janie naar de kamer. 'Je bent de eerste.' zegt Janie over haar schouder, terwijl ze de bloemen in de keuken ontdoet van het papier. 'Hallo.' klinkt er opeens een stem achter Erik. Erik draait zich, ietwat verschrikt, om. Een boom van een kerel staat achter hem. Hij glimlacht Erik vriendelijk toe. 'Dit is mijn vriend Marcel. Marcel dit is Erik.' Erik geeft hem een hand. 'Hallo.' Marcel neemt de fles wijn in ontvangst. 'Zal ik die maar ontkurken?' Erik knikt. 'Ga toch ergens zitten.' roept Janie, die inmiddels hard naar de gang rent omdat de deurbel klinkt. Even later komen, achter Janie aan, een oudere man en vrouw de kamer in. 'Pap, mam, dit is Erik. Erik dit zijn mijn vader en moeder, Jackie en Peter.' Beleefd stelt Erik zich voor. Jackie kijkt hem vriendelijk aan. Peter kijkt wat strenger, maar niet onvriendelijk. Daarna gaat de deur nog eenmaal open. Eriks adem stokt in zijn keel. De knapste jongen die hij ooit heeft gezien, zweeft de kamer in. Met moeite krijgt hij weer vat op zichzelf. 'Ik heb de jassen opgehangen.' zegt de jongen. Janie glimlacht. 'Michael, dit is Erik. Erik dit is Michael.' 'De Nederlander?' vraagt Michael, vriendelijk glimlachend. Onderzoekend kijkt hij Erik aan. Dan geeft hij Erik een hand. 'Leuk je te ontmoeten.' zegt hij. 'Vind ik ook.' stamelt Erik. Janie klappt in haar handen. 'Het eten is klaar. Zullen we gaan zitten? Erik neem jij plaats naast Michael?' Erik, die zichzelf weer ietwat onder controle heeft, knikt. Jackie en Peter zitten tegenover Michael en Erik, terwijl Janie en Marcel allebei op een einde van de tafel zitten. Onder het eten is er een heel gesprek op gang

gekomen. Voornamelijk worden er herinneringen aan de vakantie in Nederland opgehaald. Erik moet lachen om verschillende amusante belevenissen van de familie Bishop. Erik kan zijn ogen echter niet van Michael afhouden. Janie werpt enkele blikken op Erik, en knikt onmerkbaar. 'Marcel, kan ik je even spreken?' vraagt ze op een gegeven moment. Marcel volgt haar de keuken in.

'Ik had gelijk, wat Erik betreft.' 'Hij valt op jongens?' Janie knikt. 'Zie je niet hoe hij telkens naar Michael kijkt? Volgens mij ziet hij Michael wel zitten.' Glimlachend kijkt ze Marcel aan. 'Zou het niet fantastisch zijn als zij...' 'Janie! Weet je nog wel dat je dént dat Michael homo is? Je weet het helemaal niet zeker.' Janie haalt ongeduldig haar schouders op. 'Jawel. Zoiets weet een zus. Geloof me nou maar. Ik ben in elk geval blij, dat ik Michael heb gezegd dat hij beleefd tegen Erik moet zijn. Je weet hoe onbeschoft hij kan zijn. Vooral als je hem niet van tevoren waarschuwt.' Marcel schiet in de lach. 'Hij gedraagt zich inderdaad erg beleefd. Zelfs vriendelijk. Dat is niks voor Michael.' Janie schiet in de lach. 'Ach ja. Misschien ziet hij Erik ook wel zitten.' Ze schieten allebei in de lach. Dan klinken er harde stemmen in de kamer en ze horen de voordeur twee keer dichtslaan. Verschrikt rennen ze de kamer weer in.

'Erik, wil jij nog wat drinken?' Michael kijkt hem vragend aan. 'Ik ga wel iets halen. Jullie ook nog?' vraagt Erik. Jackie en Peter knikken. Erik staat op en loopt richting keuken. Hier aangekomen hoort hij zijn naam vallen en blijft stokstijf staan. '...Ik ben in elk geval blij, dat ik Michael heb gezegd dat hij beleefd tegen Erik moet zijn. Je weet hoe onbeschoft hij kan zijn. Vooral als je hem niet van tevoren waarschuwt.' Hij hoort Marcel lachen. 'Dus daarom doet Michael zo vriendelijk.' denkt Erik

teleurgesteld. Hij vindt Michael echt aardig, maar realiseert zich dat Michael alleen maar toneel gespeeld heeft. En dat de hele avond lang. Kwaad loopt Erik weer naar de kamer. 'Je kunt stoppen met aardig doen Michael. Hoeveel krijg je er trouwens voor betaald?' bijt hij Michael woedend toe. Verbouwereerd kijkt Michael hem aan. 'Waar heb je het over?' 'Speel maar niet de onschuldige? Wat heeft Janie je gezegd? 'Het is een stomme Nederlander die zich eenzaam voelt, ben maar extra aardig tegen hem'? Of iets anders?' Nijdig opent Erik de deur naar de gang en loopt naar buiten. Tranen wellen op in zijn ogen. Hij had echt gehoopt dat hij, op zijn minst, vriendschap zou vinden bij Michael. Nu realiseert hij zich dat dat ijdele hoop was. Een jongen als Michael heeft natuurlijk ontelbare vrienden. Wat moet hij met zo'n verliezer als Erik? Hij haalt diep adem. 'Shit. Waar moet ik nu heen?' mompelt hij in zichzelf. Hij realiseert zich dat hij de weg kwijt is. Janie woont in een gebied van London dat hij helemaal nog niet kent. Als hij opgelet had toen hij de deur achter zich dichttrok had hij de weg terug misschien nog kunnen vinden. Maar hij was zo kwaad... Wanhopig kijkt hij naar links en naar rechts. Dan voelt hij een hand op zijn schouder en hoort een zachte vriendelijke stem. 'De weg kwijt?' Verschrikt draait hij zich om.

'Pap? Mam? Wat is er gebeurd?' Verbaasd kijkt Janie naar haar ouders, die nog maar alleen aan tafel zitten. Jackie kijkt haar dochter aan, en haalt haar schouders op. 'Geen idee. Erik zei tegen Michael dat hij kon stoppen met vriendelijk te doen, en hij vroeg hoeveel hij betaald kreeg. Toen vertrok hij en even later rende Michael achter hem aan. Toen waren ze allebei weg.' 'Maar waarom zei Erik dat?' 'Ik weet het niet. Hij ging alleen in de keuken wat drinken halen en toen...' 'Wat? In de keuken? Hij is nooit in de keuken geweest!' Wanhopig kijkt Janie Marcel aan.

‘Hij kreeg natuurlijk ons gesprek mee. Dat ik zei dat ik tegen Michael had gezegd dat hij beleefd moest doen. Verdomme.’ Janie kijkt Marcel aan. ‘En nu?’ Marcel haalt zijn schouders op. ‘Hopen dat Michael Erik kan overtuigen. En je weet: Michael kan zeer overtuigend zijn.’ Janie zucht. ‘Ik hoop dat je gelijk hebt.’

‘De weg kwijt?’ Erik draait zich om en kijkt in het vriendelijke gezicht van Michael. Hij wil zich weer omdraaien, maar Michael houdt hem tegen. ‘Wat is er nu eigenlijk aan de hand? Waarom zei je die dingen tegen me? Niemand kan mij verplichten om aardig te doen tegen iemand die ik niet mag. Oké?’ ‘Maar ik hoorde Janie zeggen dat...’ ‘Het maakt me niets uit. Als ik iemand aardig vind, ben ik aardig tegen hem. Anders niet.’ Michael kijkt hem onderzoekend aan en maakt dan aanstalten om zich om te draaien en weg te lopen. ‘Wacht!’ roept Erik. Michael draait zich om. ‘Wat? Wat wil je nou van me? Denk je werkelijk dat ik me door anderen het bevel laat geven om vriendelijk te zijn? Geloof me, ik kan een ontzettend pesthumeur hebben maar toevallig had ik vanavond goede zin. En ik vond je aardig. Daarom was ik vriendelijk. Als je dat niet gelooft is dat jouw probleem.’ Afwachtend kijkt Michael hem aan. Erik staart beschaamd naar de grond en schraapt met zijn schoenen over de stoep. ‘Sorry. Ik heb een rotperiode achter de rug.’ ‘Is die rotperiode de reden waarom je naar Engeland gekomen bent?’ Erik knikt. Michael loopt weer naar Erik toe en slaat zijn arm om hem heen. ‘Zin om mee terug te gaan?’ Erik kijkt hem twijfelend aan. ‘Kan ik dat wel maken? Na mijn gedrag?’ ‘Ach ben je gek. Dat zijn ze al lang vergeten.’ Erik lacht. ‘Dan zijn ze wel erg kort van geheugen.’ Ook Michael lacht. ‘Kom nou maar gewoon mee. Je zult zien dat ze weer hartstikke aardig zijn.’ Gedwee volgt Erik hem weer terug.

Janie kijkt hoopvol op als ze de deur hoort opengaan. Ook Jackie, Peter en Marcel kijken nieuwsgierig wie er naar binnen zal komen. Als de deur naar de woonkamer opengaat en Michael én Erik binnenkomen springt Janie verheugt op. 'Wat was er nou?' roept ze. Erik kijkt naar de grond. 'Het spijt me. Ik was een beetje achterdochtig.' 'Is het om wat je mij hebt horen zeggen in de keuken? Ik heb een grote bek, dat weet ik.' Janie kijkt hem afwachting aan. Erik glimlacht. 'Is al goed. Maakt ook niks uit. Michael en ik hebben het uitgesproken.' 'Oh? En... Hoe gaat het verder tussen jullie?' 'Wat bedoel je?' 'Janie, hou in godsnaam je kop. Je zei net al dat je een grote bek had. Gebruik dan nu je eigen woorden en hou die dicht.' Marcel kijkt haar dwingend aan. 'Wat? Ik mag toch wel vragen...?' 'Nee. Dat mag je niet.' Janie gaat beledigd zitten. 'Iemand dessert?' vraagt Marcel nuchter. Iedereen schiet in de lach. Behalve Janie. Die kijkt mokkend voor zich uit.

Die avond, het is al laat, zitten Erik en Michael in de kamer. Ze zijn alleen. Jackie en Peter zijn al naar huis en Janie en Marcel zijn naar bed. 'Blijf maar zolang als je wilt. Als je maar stil bent.' zei Janie met een knipoog naar Michael en Michael werd rood. 'Zou ze het weten?' vroeg hij zich benauwd af. Janie heeft hem altijd al snel door gehad. De blikken die hij Erik zo nu en dan toewerpt zijn ook niet echt verhullend. De avond verloopt gemoedelijk. Ze hebben het over van alles en nog wat. Op een gegeven moment gaat de kamerdeur open en Marcel loopt geeuwend de kamer in. Zijn ogen worden groot als hij de jongens op de bank ziet. Hij kijkt naar de klok en Erik en Michael worden rood als ze zien dat het al drie uur is! Ze springen op terwijl Marcel in de lach schiet. 'Heeft nu weinig zin om nog naar huis te gaan. Jullie kunnen wel hier slapen. Eentje op de bank, de ander de logeerkamer.'

Vecht zelf maar uit wie waar.' Hij verdwijnt in de keuken. 'Ik drink even wat, dan ben ik weer naar bed. Slaap lekker.'

De daaropvolgende dagen groeien Erik en Michael naar elkaar toe. Ze brengen bijna elke vrije minuut met elkaar door. Op de momenten dat Michael niet moet werken bezichtigen ze musea en andere bezienswaardigheden. Erik heeft het ontzettend naar zijn zin. Hij beseft natuurlijk wel dat hij Michael het een en ander heeft uit te leggen als hun relatie dieper wordt. Na een drukke dag waarin ze veel bezocht hebben zitten Michael en Erik naast elkaar op de bank. 'Ik...' 'Ik...' beginnen ze tegelijkertijd. Ze schieten in de lach. 'Jij eerst.' zegt Michael. Erik knikt. 'Ik vind jou heel aardig. Jij bent de eerste persoon die vriendelijk tegen me is. Hier in London bedoel ik.' 'Oh ja? En Janie dan?' Erik haalt zijn schouders op. 'Ik bedoel als jongen. Normaal zijn jongens hier niet echt vriendelijk.' 'Ach, dat ligt er maar net aan. De meeste jongens zijn wel oké.' 'We hebben in een paar dagen al een hoop gedaan en veel gepraat. Toch, over de belangrijke zaken eigenlijk niet.' 'Zoals?' Michael kijkt hem afwachtend aan. 'Heb jij een vriendin?' Michael kijkt hem verbaasd aan. Dan schudt hij zijn hoofd. 'Jij?' Erik schiet in de lach. 'Ik? Nee. Ik niet.' Michael kijkt hem verbaasd aan. 'Waarom zeg je dat zo nadrukkelijk?' Erik twijfelt. 'Misschien is het beter dat ik je eindelijk vertel waarom ik hier ben. Maar het is heel moeilijk voor mij. Kun je me beloven dat je het aan niemand vertelt?' Michael knikt serieus. Erik haalt diep adem. 'Een tijdje geleden vatte ik de moed op om eens een serieus gesprek met mijn ouders te voeren. Over mij. Je moet namelijk weten dat ik al vanaf mijn twaalfde ongeveer weet dat ik homo ben.' Even zwijgt hij. Michael kijkt hem verstomd aan. 'Wat?' Erik gebaart hem stil te zijn. 'Laat me even uitvertellen.' Hij

zucht en begint te vertellen...

'Pap, mam, kan ik even met jullie spreken?' Theresa Timmerman kijkt haar zoon onderzoekend aan. 'Natuurlijk' zegt ze. Erik neemt plaats. 'Ik moet jullie iets vertellen. Ik... Ik val niet op meisjes. Ik vind jongens leuker.' Theresa kijkt hem afkeurend aan. Fred staat op. Hij glimlacht zijn zoon toe. Erik voelt hoop in zijn hart. Dan: *'Je hebt tot morgen om dit verhaal te veranderen. Als je morgen nog steeds deze onzin gelooft, moet ik andere maatregelen nemen.'* Na deze woorden verlaat hij de kamer, na een vernietigende blik op Erik geworpen te hebben. *'Mam, ik...'* *'Zwijg. Ik wens hierover niet met jou te praten. Je beeld het je maar in. Slaap er nog maar eens een nachtje over.'* Ze kust hem op het voorhoofd. Dan verlaat ook zij de kamer. Wanhopig blijft Erik alleen achter. Snikkend verbergt hij zijn hoofd in zijn handen.

'Erik? Wat doe jij nog op?' Verbaasd kijkt Maurice hem aan. Erik kijkt met roodomrande ogen op naar zijn oudere broer. Nou ja, oudere. Ze schelen net één jaar. Maar toch is hij zijn steun en toeverlaat geweest als hij problemen had. 'Hé jochie. Wat is er?' Maurice streelt hem teder door zijn haar en gaat naast hem zitten. Hij slaat zijn arm om Erik heen en trekt hem naar zich toe. Erik kan er niks aan doen. De tranen komen weer tevoorschijn. 'Ze haten me.' snikt hij. 'Wie haat jou?' 'Pap en mam.' 'Wat? Pap en mam houden van je. Dat weet je best.' Erik schudt verdrietig zijn hoofd. 'Nee. Niet meer. Ik heb ze iets over mij vertelt, en nu...' 'Dat je op jongens valt? Heb je het ze verteld?' Verbijsterd kijkt Erik hem aan. 'Hoe weet jij dat?' 'Ach jochie. Dat is toch zo duidelijk als wat. Reageerden pap en mam zo slecht? Dat had ik eigenlijk niet verwacht. Had er nou eerst met mij over gepraat. Dan had ik hen misschien nog wel over kunnen halen.' Erik lacht schamper. 'Ja. Van jou accepteren

ze alles. Omdat jij de oudste bent.' Verdedigend heft Maurice zijn armen. 'Daar kan ik toch niks aan doen?' Erik kijkt hem triest aan. 'Dat weet ik. Hou jij wel nog van me?' 'Natuurlijk. Wij zullen altijd broers zijn.' Maurice neemt hem weer stevig in zijn armen, en zo zitten ze de rest van de nacht.

De volgende ochtend komen Theresa en Fred de kamer in. Als ze Maurice en Erik op de bank zien zitten werpt Fred hen een onderzoekende blik toe. 'Nou? Heb je je verhaal verandert?' Erik schudt zijn hoofd. Verlegen staart hij naar de grond. 'Jullie zullen het moeten accepteren. Het is nu eenmaal zo.' Fred schudt zijn hoofd. 'Nooit. Nooit zal ik accepteren dat mijn zoon... Dat jij andere mannen als partner hebt. Dan zie ik je nog liever dood.' Geschokt kijkt Maurice hem aan. 'Pap, dat meen je niet. Ik...' 'Hou je mond. Dit gaat niet over jou. Dit is iets tussen Erik en mij. En aangezien Erik bij zijn verhaal blijft, heeft hij tien minuten om te maken dat hij wegkomt. Ik wil je nooit meer zien. Begrepen?' Kil kijkt hij Erik aan. Erik slikt. 'Pap, ik...' 'Eruit! Nu meteen!' Fred verdwijnt in de keuken. Theresa kijkt Erik met vochtige ogen aan. 'Waarom kies je hiervoor?' 'Mam, ik kies hier niet voor. Dit is geen keuze. Begrijp je dat dan niet?' Verdrietig schudt Theresa haar hoofd. 'Theresa! Hier komen!' brult Fred vanuit de keuken. Erik kijkt Maurice aan. 'Dat was het dan.' Maurice slikt moeilijk. 'Erik. Waar ga je heen? Ik bedoel...' Erik haalt zijn schouders op. 'Geen idee. Ver weg.' Erik staat op. Maurice ook. Maurice loopt naar Erik toe. 'Laat je wel wat van je horen?' Erik knikt. Maurice omarmt hem. 'Ik zal je missen.' fluistert hij in Eriks oor. Erik voelt een brok in zijn keel. 'Ik jou ook.' Dan rukt hij zich los, en rent naar boven. Snel propt hij enkele kleren en wat persoonlijke bezittingen in een tas, en rent weer naar onder. Hier staat Maurice hem op te wachten. 'Dag Erik. Zorg goed voor jezelf.' Treurig kijkt hij hem aan. Erik knikt.

Hij opent de voordeur en is verdwenen.

Als hij die middag over straat loopt hoort hij een auto naderen. Als hij zich omdraait ziet hij zijn vaders auto. Zijn hart springt op. Zou zijn vader dan toch...? Pas als hij een oom van hem met een pistool ziet, dringt het tot hem door. Zijn vaders stem galmt na in zijn hoofd: 'Nooit. Nooit zal ik accepteren dat mijn zoon... Dat jij andere mannen als partner hebt. Dan zie ik je nog liever dood.' Verstijfd van angst kijkt hij naar het pistool. En naar zijn ooms gezicht. Dit gezicht kijkt hem koel aan. En zijn vaders gezicht... De liefde die hij ooit zag, is compleet verdwenen. Voor zijn vader is hij gereduceerd tot minder dan een rat. En ratten moeten verdelgd worden. Nietwaar? Er klinkt een harde knal. Het lijkt alsof alles zich in slow motion afspeelt. Erik schreeuwt het uit als een kogel zich in zijn schouder boort. Wel is hij nu onmiddellijk bij zijn positieven. Vliegensvlug zet hij zich in beweging. De auto volgt hem echter. Bij elke stap die hij zet komt de auto dichterbij. Nog een aantal keren wordt er geschoten. Elke kogel mist zijn doel. Uiteindelijk weet Erik in een steegje te vluchten. Eindelijk, hier kan de auto hem niet volgen. Snikkend vervolgt hij zijn weg. Nog nooit heeft hij zich zo eenzaam gevoeld. Dan ziet hij het ziekenhuis. De EHBO. Daar moet hij heen. Zijn schouder brand ontzettend. Strompelend bereikt hij de deur. Hier wordt hij opgevangen door enkele verpleegsters, die hem op een brancard duwen. 'Nee. Ik kan niet blijven. Haal die kogel uit me. Ik moet meteen weg. Ze zullen me vermoorden.' blijft Erik smeken. Dan verliest hij het bewustzijn.

Michael kijkt hem ademloos aan. 'Mijn god. Weet je zeker dat je nu niet het verhaal van een actiefilm hebt verteld?' Erik glimlacht. 'Helaas niet. Ik wou dat het zo was.' 'Maar hoe kan je vader...?' 'Mijn vader deed het niet. Daarvoor

schakelde hij zijn broer, mijn oom, in. Zo pleit hij zich vrij. Dan hoeft hij zich niet schuldig te voelen.' 'En nu? Denk je dat je hier veilig bent?' Erik haalt zijn schouders op. 'Ik heb geen idee. Ik hoop het. Mocht het niet zo blijken te zijn, kan ik altijd nog verder vluchten.' Michael laat zijn hoofd hangen. Op de een of andere manier schijnt hij geïrriteerd te zijn over deze uitspraak. 'Is er wat?' vraagt Erik. Michael schudt zijn hoofd. 'Nee. Niets.' 'Jawel. Ik zie het toch. Wat is het probleem? Heb ik iets verkeerd gezegd?' Michaels ogen vlammen. Erik deinst geschrokken achteruit. 'Vluchten? Is dat wat je je hele verdere leven wilt blijven doen? Is dat wel een leven? En een vriend? Of ben je van plan je hele leven alleen te blijven?' 'Een vriend? Wie wil mij nou? Als mijn ouders me vinden ben ik dood. En een eventuele vriend ook. Ik denk niet dat iemand dat risico wil nemen.' 'Ik wel.' zegt Michael zacht. Erik kijkt hem verbijsterd aan. 'Wat? Jij?' Michael haalt verlegen zijn schouders op. Erik vraagt verbaasd: 'Ben jij ook homo? Dat had ik nooit gedacht.' Michael kijkt hem onzeker aan. 'Als je niet in mij geïnteresseerd bent zeg het dan. Speel niet met me.' Erik glimlacht teder. 'Dat wil ik juist wél doen. En ik weet hele leuke, interessante spelletjes.' Veelbeduidend kijkt hij Michael aan. Michael lacht. 'Bah. Dat moet ik hebben. Vind ik eindelijk een gelijkgestemde, is het een perverseling.' 'Pervers? Ik?' Onschuldig kijkt Erik hem aan. Michael buigt zich voorover naar Erik. Ook Erik buigt een beetje. Onwennig naderen ze zich. Dan kussen ze elkaar. 'Dat smaakte naar meer.' zegt Michael even later. 'Ja. Naar veel meer.'

Opnieuw breken er spannende dagen aan. Geen dagen van elkaar leren kennen als vrienden. Maar dagen van verkenning. Het is al gauw duidelijk dat Michael en Erik bij elkaar passen als de zon en de zomer. Tot nu toe weten